

2016. június 19. – Évközi 12. vasárnap

Amikor egyszer Jézus egyedül imádkozott, és csak tanítványai voltak vele, megkérdezte tőlük: „Kinek tartanak engem az emberek?” Ők így válaszoltak: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van, aki Illésnek, mások szerint viszont a régi próféták közül támadt fel valaki.”

Ő tovább kérdezte: „Hát ti kinek tartotok engem?” Péter válaszolt: „Az Isten Fölkentjének.” Jézus rájuk parancsolt, hogy ezt ne mondják el senkinek. Majd hozzáfűzte: „Az Emberfiának sokat kell szenvednie. A vének, főpapok és írástudók elvetik őt, megölik, de harmadnapra feltámad.”

Amikor már sokan gyűltek köréje, ezt mondta: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap, és úgy kövessen. Mert aki minden áron meg akarja menteni életét, elveszíti azt. Aki pedig elveszíti életét érettem, megmenti azt.”

Lk 9,18-24

Kedves Testvérek!

Jézus egyedül imádkozik, a tanítványok pedig ott állnak, ülnek, nézelődnek. Vajon mit csinálnak? Nyilvánvalóan ők is szeretnének bekapcsolódni ebbe az imába, de valahogy kimaradnak belőle. De miért is maradnak ki?

Az apostolok látták Jézust imádkozni, a tömeg soha. Az emberek a cselekedeteit látták, szavait, tanítását hallották, egyszóval csak olyanban volt részük, amit könnyen figyelmen kívül lehet hagyni. Pedig Jézus azt szeretné, hogy mindenki az ő imájába, imádásába oltódjon be. Ez Krisztus vágya. Az Egyház ezért fejezi be így az imáit: „Krisztus, a mi Urunk által.” Csak benne – vele együtt – szólhatunk az Atyához.

De a tanítványok csak állnak és nézik. Ezért a kérdés: Ti kinek tartotok engem? Jézus azt akarja, hogy benne, vele együtt imádkozzunk. De ez csak akkor lehetséges, ha választ tudunk adni Jézus kérdésére: ki vagyok én? Az Atyától jött választ ismerjük: Isten Fölkentje – Messiás. Aki azért jött, hogy az ember szavát fölemelje Istenhez, és ezáltal az ember életét, egész valóját átistenítse.

Jézust nem lehet senkivel összehasonlítani. Ő maga – Isten – a szeretet. A szeretetet – Istent – nem lehet senkivel összemérni.

Mi kihez mérjük magunkat? A szentleckében azt hallottuk, hogy Krisztusba vetett hit által mindannyian Isten fiai vagyunk, hiszen mindannyian megkeresztelkedtünk, és Krisztust öltöttük magunkra. Kihez akarunk hasonlítani?

Sajnos be kell vallanunk, nem mindig Krisztus a minta. Meghallgatok egy feleséget, milyennek szeretné látni a férjét? Nem Krisztust formázza meg, hanem öt-hat szomszédbeli vagy ismerős férfiből összegyűr egyet. Ugyanez igaz a férfiakra.

Boldogtalanságunk egyik oka, hogy emberekhez akarunk hasonlítani, leginkább pedig az, hogy magunkból indulunk ki, és magunkba térünk vissza. Önmagunk körül forgunk. Ebben a pörgésben a boldogtalanság elővételezhető.

Fiatal házások nagy szeretettel, álmokkal indulnak neki az életnek, de nem Jézushoz mérik magukat és nem az a céljuk, hogy vele, benne, általa imádkozzanak, hogy Krisztusban kettőjük hangja egyként csendüljön. Így mire számíthatnak? Az már nem is kereszt lesz, amit minden nap föl kell venniük, hanem szinte vallatás, amiből szabadulni akarnak.

Jézus azt szeretné, hogy róla vegyünk mintát, miként ő az Atyáról. Legyetek olyanok, mint a mennyei Atya. Krisztus élete egy hatalmas, egyre kiteljesedő szeretet, mert minden nap fölveszi keresztjét. Minden nap fölvenni a keresztet, hogy Krisztushoz hasonlóvá legyünk. Nagyon nehéz a mindennapi keresztben nem egy fölösleges szélmalomharcot látni, amiben

nem tudjuk sem a másikat, sem önmagunkat átformálni. A szentekben látjuk meg azt az embert, aki Istenhez akar hasonlónvá lenni. Ez azért gyönyörű, mert a vége nem egy zsákutca, nem egy kesergés a sok áldozat miatt.

Vajon az imádságunkban elérünk-e Jézushoz? Őt szólítjuk meg, ő a címzett, de nem tudunk vele személyes kapcsolatba kerülni, mert annyira sok, annyira nehéz, annyira viselhetetlen az, amivel éppen hozzá fordulunk, hogy igazából véve meggátol, és nem engedi, hogy eljussunk hozzá. Imádságainkban is a problémáink körül forgunk. Amikor a szeretteinkért imádkozunk, körülöttük forgunk, és nem érkezünk el Krisztushoz, nem lesz személyes kapcsolatunk vele.

Ha föl vesszük a keresztünket, már Krisztushoz közeledünk, mert a keresztet ő adja. Nem dobja, a vállunkra teszi. Minden nap fölvenni a keresztet már esélyt ad arra, hogy bekapcsolódjunk abba a hatalmas imáadásba, amelyet az Emberfia végez, hogy az egész világot az Atya felé terelje – üdvözítse. A keresztjeink kapcsolnak minket össze Krisztussal. Amen.